טעאטער — מוזיק — מואוויס

איז עס אמת אז דאס אידישע טעאטער געהט אונטער?

פון יעקב קירשענבוים.

דאס אידישע טעאטער איז באנק־ראט! — דאס אידישע טעאטער גוסס'ט! — דאס אידישע טעאטער האט אויסגע־הויכט זיין לעצטען אטעם! — מען זאגט שוין אפילו א רבנן־קדיש נאכ'ן טעאטער, און קלוגע טעאטראלען ווארפען ארויף די גאנצע שולד אויף דעם קריזיס. — ארי־מער קריזיס! וויפיעל עולות און געמיינ־הייטען מען באהאלט דאס אונטער זיין רוקען...

געהט טאקע דאס אידישע טעאטער אונטער? און איז דער קריזיס פאראנט־ווארטליך פאר די שלעכטע ביזנעס אין אידישען טעאטער? — אט די דאזיגע פראגען מוזען גענוי און ניכטער בא־טראכט ווערען.

אט האט איהר עס. — דאס סעקאנד עווענוי טעאטער אין ניו־יארק האט זיך צוגעמאכט. — טענה'ן די גרויסע טעאט־ראלען, און ווילען אייך דוקא איינרעדען, אז דאס טעאטער געהט אונטער. עס איז אבער אין אמת'ען א טעאטער מיט אונ־זערע טעאטער לייט — א ביזנעס, וואס נעהמט איין קארגע 5 טויזענט דאלאר וע־כענטליך, ווערט דערקלעהרט פאר טויט. וואו איז עס געהערט געווארען?! מיר הערען, ווי "ציניקער" פרובירען אונז בא־ווייזען, אז טעאטער איז ניט קיין ביז־נעס. — אפשר וואלט עס גערארפט אזוי זיין. — צי איז עס אבער אזוי? דאס טעאטער, ווי מיר זעהען עס איצט, איז ניט מעהר ווי א ביזנעס, און פון א ביז־נעס שטאנדפונקט קען מען דאך ניט זא־גען, אז א ביזנעס, וואס האט א הכנסה פון קארגע פינף טויזענט דאלאר א וואך, איז א שלעכטע ביזנעס, — ספעציעל אין א צייט, ווען מען פארשרייט די וועלט מיט א קריזיס. — אויב קריזיס, טא ווי אזוי קען א ביזנעס אריינברענגען אזא ריזיגע סומע?

דאס קלענסטע טעאטערל אויף סע־קאנד עווענוי טראגט אריין ארום דריי טויזענט דאלאר א וואך. נאך די פאר־וואלטער שרייען, אז זייערע הוצאות זע־נען גרעסער ווי די איינגאהמען. — טא וואס־זשע באווייזט עס? איז עס ניט קלאהר ווי דער טאג, אז די פארוואלטער, די געשעפטס־פיהרער האבען גלייך פון אנפאנג אוועקגעשטעלט זייער ביזנעס אויף א פאלשער אויסרעכענונג? ווי טאר מען בויען א הויז אויף א זאמדיגען באדען?

ניט דאס אידישע טעאטער געהט אונטער, נאר עס מאכען זיך צו די קרא־מען, וואו מען האט געפרובט פארקוי־פען אמוזירונגס סחורה פאר מעהר געלט ווי עס איז ווערטה.

די טעאטער קונסט איז ניט אונטער־געגאנגען! טעאטער לעבט! טעאטער מוז ניט ברענגען אזוי פיעל געלט ווי מע־נעדזשערס שטעלען זיך פאר, און דער עולם מוז ניט נאכקומען די נארישע בעז־גראמאטנע אויסרעכענונגען פון אלטמא־דישע ביזנעסלייט. די טעאטער קונסט מאהנט איהר חוב! די טעאטער קונסט האט ניט געוואוסט, אז מען וועט איהר אונטעררוקען "בענקארטעס" אין פארשיע־דענע פארמען און מען וועט עס פאר־שרייבען אויף איהר חשבון...

אמת, אז דער קריזיס בושעוועט אויף אלע געביטען, אז דער קריזיס דריקט און שטיקט אלעמען, אבער גראד דאס, וואס איז אזא ביטערע צייט האבען אידען גע־בראכט ביז 5 טויזענט דאלאר וועכענט־ליך אין דעם סעקאנד עווענוי טעאטער אין ניו־יארק, איז דאך דער בעסטער באווייז, אז דער עולם וויל טעאטער, אז טעאטער לעבט.

דאס וואס 5 טויזענט דאלאר א וואך איז ניט גענוג צו דעקען אלע אויסגאבען פון טעאטער, איז דאך ניט די שולד פון דער טעאטער קונסט. מיר מוזען פאר־שטעהן, אז עס איז א גרויסער אונטער־שיעד פון טעאטער קונסט ביז טעאטער ביזנעס. — די טעאטער קראם איז צו, אבער די טעאטער קונסט לעבט!

עס מוזען צוטרעטען צום טעאטער מענשען מיט קדושה. עס מוזען אריינקו־מען אין טעאטער טעמפעל מענשען מיט באציהונג און אכטונג פאר דער טעאטער קונסט, און אזעלכע מענשען וועלען במילא ניט דערווארטען אז די טעאטער קונסט זאל זיי ברענגען ריזיגע פראפיטען. — וואו שטעהט עס געשריבען, אז א "סטאר" מוז פארדינען 4 אדער 5 הונ־דערט דאלאר א וואך? — וואו איז דאס געהערט געווארען, אז פון איין ביזנעס זאלען הונדערט פאמיליען מוזען מאכען א לוקסוס לעבען? א ביזנעס וואס איז געבויט אויף אזא אונגערעכטען פונדא־מענט מוז קראכען. — צוויי־דריי מענשען, וואס טוען די זעלבע "ארבייט", נעהמען גרויסע סומען, בעת די איבעריגע נעהמען קלענערע סומען. — מען הערט אונז איין, אז א סטאר ברענגט אן עולם, אז א סטאר איז דער אנציהונגס פונקט, כאטש אין אמת'ען קען דער גרעסטער קינסטלער ניט ברענגען קיין איינגאהמען אין א טע־אטער, ווען ער האט ניט קיין גוטע פיעסע. — דער סטאר איז די פיעסע!

די געשעפטס פיהרער פון די טעא־טערס לעגען אבער אוועק זייערע קרעפ־טען און ענערגיעס בלויז אויף די סטארס בעת די הויפט־זאך, די פיעסע, פארנאכ־לעסיגען זיי. און א חוץ דעם האלטען זיי זיך פאר קאמפעטענט צו קויפען פיע־סען. — א מענש, וואס האט געלט און קען אינוועסטירען אין א טעאטער אונ־טערנעהמונג, מוז ניט זיין קיין מבין אויף פיעסען. — דאס איז דוכט זיך קלאהר און פארשטענדליך, ביי די טעאטער ביז־נעס איז עס אבער ניט אזוי. דער פאר־וואלטער איז אויך דער קויפער פון די פיעסען, און ער קויפט איין דוקא אזא "סחורה", וואס דער עולם וויל ניט. דער טעאטער אונטערנעהמער, וואס האלט טעאטער פאר א ביזנעס איז אין דעם פרט א קנאפער ביזנעסמאן, ווייל ער וואלט געמעגט וויסען, אז אין די גרעסטע גע־שעפטען זענען דוקא פאראן "ספעציאליס־טען בייערס", — ווי למשל, וואנעמייקערס דעפארטמענט סטאר האט פארשיעדענע איינקויפערס. דער "בייער" וואס קויפט אין פרויען קליידער, וועט ניט וואגען צו קויפען מענער־קליידער. יעדער פאך האט זיין "בייער".

די טעאטער ביזנעס קענען ניט זיין קיין אויסנאהם אין דעם פרט. פונקט ווי זיי שטעלען אן אן עלעקטרישען, א סטיידזש האנט, פונקט אזוי וואלטען זיי געדארפט אנשטעלען א מענשען צו קוי־פען פיעסען, און נאך עפעס. זיי וואלטען געדארפט א פאכמאן אויפצופיהרען פיע־סען.

אזוי איז עס אין דייטשלאנד, אין ענגלאנד, אין עסטרייך, אין פראנקרייך און אין אמעריקא. די וועלטליכע טעא־טערס האבען "פראדיוסערס" און פיעסען לייענער, ווייל די ביזנעסלייט ווייסען, אז קויפען און אויפפיהרען פיעסען איז די הויפט זאך און מוז באזארגט ווערען פון ספעציאליסטען.

ווען קיין אמעריקא פלעגען צוקומען יעדען טאג טויזענטער אימיגראנטען, איז זיי געלונגען אנצוהאלטען זייער "נאריש־קייט", קוים אבער איז די אימיגראציע אפגעשטעלט געווארען, און די נעכטיגע אימיגראנטען האבען זיך "אויסגעמענ־שעלט", פאדערען זיי מעהר ווי דאס אי־דישע טעאטער איז זיי וויליג צו געבען. די מואווינג פיקטשורס, די שפרעך פיל־מען, די ראדיאס האבען בציי די ברייטע מאסען אויסגעפיינערט און פארשעהנערט דעם געשמאק און א חוץ דעם זענען די אידישע צייטונגען געגאנגען אלץ ווייטער און ווייטער. דער עולם ווייסט איצט, אז איין סטאר, און אפילו דריי סטארס קענען ניט ערזעצען די פוסטקייט פון די פיעסען, וועלכע קומען ארויס פון ניט־קאמפעטענטע און ניט בארופענע דראמא־טורגען.

אין דייטשלאנד שפילט מען מעהר ניט האופמאנ'ס פיעסען. פארוואס? ווייל האופטמאן איז ניט מאדערן, ווייל זיינע פיעסען זענען ניט מעהר פאסיג, און ביי אונז, וואו עס זענען אונטער די בעסטע אומשטענדען קיין האופטמאנס ניט געווען, וויל מען אלץ שפילען פיעסען פון די "אלטע יונגע" צעהנט־קלאסיגע דראמאטורגען, וואס ציעלען איין פרעמדע גלעזערנע פערל אויף זייערע אייגענע שוואכע פעדים... דער עולם דערשפירט דאס אינסטינקטיוו און וויכט פון טעא־טער.

ביי אונז האט מען זיך איינגעשפארט צו שפילען אפערעטען מיט אקטיארען, וועלכע קענען ניט זינגען, מיט אקטיארען וועלכע האבען אין זייער לעבען קיין מוזי־קאלישע קאנסערוואטאריע ניט געזעהן. וואס וואלט איהר, למשל, געדענקט פון אן אמעריקאנער היסטאריע אהן וואשינג־טאן און אהן לינקאלן? דאס זעלבע קען מען דענקען פון אן אפערעטען טעאטער אהן זינגער. אקטיארען וואס קענען קוים רעדען, ווילען דוקא זינגען. דער עולם פיהלט דאס פיעל מעהר, ווי ער זאגט עס. מיר האבען פיינע אידישע קאמפאזי־טארס. מיר האבען אפילו גוטע מוזיקער, נאר עס פעהלען אונז געזאנגס שוישפילער, און א חוץ דעם איז שווער צו קאנקורירען מיט אזעלכע רייכע שכנים ווי מיר האבען אויף בראדוויי. מיר וואלטען געקאנט לייכט באווייזען, ווי צוויי און צוויי איז פיער, אז די אדער יענע שוישפילער, וועלכע שפילען אין אפערעטען זענען ניט בארופען דערצו, אבער גע־ה לאז זיך אריין אין א פערזענליכען חשבון, וואס וואלט געפיהרט צו א ביטערען אמת, וועלכען עס איז שווער ארונטערצושלינגען...

די אידישע טעאטער פארוואלטער וואלטען זיך געדארפט נעהמען א ביי־שפיעל פון די גרויסע וועלטליכע טעא־טערס. אין דייטשלאנד, למשל, גיט מען אוועק די גרעסטע אויפמערקזאמקייט אויף דעם אויסוואהל פון שטיק. מען גיט דאס שטיק איבער צו א פאכמאן וואס ווייסט ווי אויפצופיהרען א שטיק, און דערנאך ערשט שטעלט מען צונויף א טרופע. ביי אונז איז אבער אלץ פארקעהרט. צוערשט מאכט מען די קליידער, און דערנאך זוכט מען מענשען צוצופאסען צו די קליי־דער, דאס איז גרונד־פאלש... מיר מו־זען אין זינען האבען, אז די פיעסע איז די הויפט־זאך, און דערנאך מוז מען בויען א ביזנעס אויף די קלענסטע איינ־נאהמען, און ווען עס איז בעסער, ווי מען דערווארט, איז גוט, אלא ניט, מוז מען אננעהמען לויט'ן ערשטען חשבון. בויען לופט־שלעסער איז ניט מעשה סוחר. דאס איז די ארבייט פון קינדער און ניט פון דערוואקסענע מענשען.

עס פארשטעהט זיך, אז די פראגע פון איצטיגען טעאטער צושטאנד קען ארומגערעדט ווערען פון פארשיעדענע שטאנדפונקטען, און מיר ווייסען, אז עס וועט געטאן ווערען, אבער מיר ווילען זיך ניט אנשליסען אין די "קלאג־מוטערס", און מיר ווילען ניט אריין אין אלגעמיינעם כאר, וואס שרייט געוואלד — דער קרי־זיס האט איינגעשלונגען די אידישע טע־אטערס, און עס איז בכלל ניט קלוג צו זוכען חסרונות פון אויסענווייניג, ווען מיר זעהען די פעהלערען אינווייניג.

עס איז די לייכטסטע זאך אין דער וועלט ארויפצוווארפען די שולד פון דעם שלעכטען טעאטער סעזאן אויף די יווינאנס. עס איז אבער ניט דער אמת'ער וועג. מיר ווייסען, אז ביים אידישען טע־אטער קענען איינגעפיהרט ווערען פיעלע רעפארמען, אבער דעם אמת טארען מיר ניט פארשווייגען, דער אידישער טעא־טער ליידט אממעהרסטען פון עלטער־שוואכע. ער הוסט, ער פארקייכט זיך. און דערצעהלען אז דער טעאטער האט יונגערהייט געהוליעט און געזינדיגט... וועט ניט ענדערען די סיטואציע. עס וועט ניט אפשטעלען דעם הוסט... אריינגעבען דעם טעאטער אין א מושב זקנים כדי ער זאל אויסהויכען זיין לעצטען אטעם אין "אלטען־הויז" איז ניט קיין פלאן, און זיכער וועט דער טעאטער ניט אינגער ווערען צווישען אלטע און שוואכע...

דאס אידישע טעאטער לעבט! א באווייז האט איהר, אז די דייטשען וואס זענען אן אלט קולטור פאלק האבען גאר קיין טעאטער ניט אין ניו־יארק און זיי זאגען ניט, אז טעאטער איז אונטערגע־גאנגען. זיי ווייסען, אז עס פעהלט א דייטשער טעאטער אונטערנעהמער, און מיר אידען, וואס האבען יא טעאטערס, דארפען געוויס ניט ווערען היסטעריש און שרייען, אז דאס אידישע טעאטער געהט אונטער — ווייל ביים איצטיגען קריזיס האט דער עולם אלץ געבראכט שווערע טויזענטער פאר טעאטער, נאר ניט גענוג צו דעקען די אונגעהייערע אויסגאבען, וועלכע מענעדזשערס האבען באשטימט. די טעאטער דירעקטארען וואלטען אפשר איצט געדארפט איינזעהן אז ניט נאר קענען זיי ניט איינקויפען קיין פיעסען, נאר זיי זענען אויך ניט געאיי־געגט צוזאמענצושטעלען די טרופע. זיי אנגאזשירען אפט זעלבסט־געקרוינטע "סטארס" וועלכע וואלטען אין בעסטען פאל געקענט זיין גוטע, אדער אפשר מיטעל־מעסיגע אנסאמבעל־שוישפילער. זעהר אפט ווערען טעאטער דירעקטארען פארפיהרט פון די אפלאדיסמענטען פון עולם. אן עפיזאדען אקטיאר, למשל, קען אונטער קיינע אומשטענדען ניט ווערען קיין סטאר איבער נאכט, און די וואס נעהמען אויס ביי א קאנצערט אדער לי־טערארישען אווענט, זענען נאך לאנג ניט בארופען צו דער לעגיטימער ביהנע.

עס פאסירט אפט, אז די טעאטערס ליידען טאקע צוליעב דעם, און די אזוי אנגערופענע סטארס האבען אויך נ"ש קיין פארגעניגען דערפון.

דער אויסוואהל פון אקטיארען אזוי ווי דער אויסוואהל פון פיעסען, איז א באזונדערע פעהיגקייט, און אפילו ערפאה־רענע טעאטער דירעקטארען האבען אין די מעהרסטע פאלען געמאכט א טעות און טייער באצאהלט.

טעאטער איז צוזאמענגעשטעלט פון צעהנדליגע דעטאלען, און עס איז אונמעג־

(פארזעצונג אויף פיידזש 6.)

סיידי שעהנגאלד און סעם אוירבאך אין שפיץ פון נייער סטענדערד טרופע

אב. קאגוט, דער מענעדזשער פון דער קינסטלער טרופע אין סטענדערד טעאטער האט מעהר ווי געהאלטען ווארט, ווען ער האט צוגעזאגט צו ברענגען עט־וואס נייעס און שעהנעס קיין טאראנטא.

פון קומענדען פרייטאג וועט אין טאראנטא שפילען א גאנץ נייע קאמ־פאני מיט נייע קרעפטען, נייע פיעסען און אויך נייעם חשק צו ברענגען געשמאקפו־לען פארגעניגען צו טאראנטאר טעאטער־געהענדען פובליקום.

אין שפיץ פון דער טרופע שטעהט סיידי שעהנגאלד, די גוט באקאנטע, אזוי באריהמטע אידישע דראמאטישע ארטיס־טען, וואס צייכענט זיך אויס מיט איהר שטארקען און דאך ניט ביליג שרייענדען אויפפאסען און דורכפיהרען איהרע רא־לען.

סעם אוירבאך איז נאך א קראפט, וואס גיט פיעל צו צו א טרופע מיט זיין איינטייל. א.קינסטלער, וואס צייכענט זיך אויס מיט זיין טעמפעראמענט. ווען מען דארף, און קינסטלעריש שטילען שפיעלען, ווען עס איז נאר נויטיג, איז ער פעהיג צו טראגען אויף זיך די פאראנטווארט־ליכע ראלען פון דעם הויפט שפילער.

אין דער טרופע באטייליגט זיך אויך סיימאן וואולף, פארפאסער פון פיעסען און טאלאנטפולער שוישפילער.

אויסער די אויבענדערמאהנטע בא־שטעהט די טרופע פון בעני זיידמאן, מאקס קלעטער, חנה טייטעלבוים, סילוויא פישמאן, העלען בידא, מאקס הייניג, מרס. בערנארדי און אברהם לאקס.

די ערשטע פיעסע, וואס די נייע קינסטלער קאמפאניע וועט אויפפיהרען איז די הארציגע ראמאנטישע מעלאדרא־מע "א הארץ וואס בענקט". סיידי שעהנ־גאלד שפיעלט אין איהר די הויפט ראל פון א מוטער, און עלענדער, וואס געהט אויס אין בענקשאפט נאך איהר קינד. די טראגעדיע פון דער מוטער ווערט קינסט־לעריש ריהרענד ארויסגעבראכט פון דער שוישפילערין און ניט אומזיסט האט די פיעסע מיט סיידי שענגאלד געמאכט א פוראר ניט בלויז אין אמעריקע, אויך אין ארגענטינע און אין פארשיידענע לענדער און אייראפע, וואו די ארטיסטין איז אויפגעטראטען אין דער ראל.

אין דער זעלבער פיעסע האבען אויך אנדערע ארטיסטען איינטיילנעהמער די מעגליכקייט זיך ארויסצואווייזען, און "א הארץ וואס בענקט" איז א גוטע פיעסע, פאר פיעלע אנגעוועהטאגטע הערצער, און פאר הערצער וואס בענקען נאך עטוואס קינסטלערישען גענוס.

עס איז צו האפען, אז פונקט ווי די ארטיסטען האבען געמאכט א גוטען אויס־וואהל מיט זייער ערשטער פיעסע, וועט פונקט אזוי גוט טאראנטא זיי אויפנעה־מען אין זייערע ווייטערדיגע פיעסען.

עס בלייבט איבער צו ווינשען דער שטארט דערפאלג אין איהרע באמיהונגען שעהן אויפצונעהמען די ארטיסטען, וואס האבען פארדיענט א שעהנע אויפנאהמע.

סיידי שעהנגאלד

סעם אוירבאך

סיימאן וואלף

היינטיגע וואך אין די טעאטערס

ליליאן דיקסאן און איהרע "אומשול־דיגע מיידלאך" אין עמפייער.

איינע פון די פאפולערסטע קאלומ־ביא סטארס, ליליאן דיקסאן, האט, מיט איהרע "אומשולדיגע מיידלעך" געבראכט א ים מיט געלעכטער אין עמפייער.

מיס דיקסאן אליין קען זינגען. זי ווערט ארויסגעהאלפען פון מיס דיובוא, וואס זינגט און טאנצט און מיס גארדאן, א בלאנדינקע אין מענער הויזען, ביי וועמען אלץ געהט כאדראם.

באב שטארצמאן, דזשאדזש מארעי און טשארלס קאל זיינען די מענער וואס קאנקורירען איינע מיט די אנדערע פאר אפלאדיסמענטען. און א שעהנער גראציע־זער כאר גיט דעם ענדגילטיגען "פיניש" צו דער עלעגאנץ פון דער פארשטעלונג.

אין דאטשעס

פון מארגען אן ביז ענדע וואך צייגט זיך אין די דאטשעס דאס באקאנט בילד "אוועד די היל" וואס האט אזוי אויסגע־נומען אלס שטילער פילם. אלס טאקי איז עס מאדערניזירט געווארען און עס מאכט נאך א שטארקערען איינדרוק אויפ'ן צו־שויער.

דזשיימס דאן און סאלי עילערס, וואס האבען געמאכט א פוראר אין "בעד גוירל" האבען זיך אליין איבערגעשטיגען אין "אוועד די היל".

צו באוואונדערן איז דאס שפיעלען פון מעי מארש, וואס האט זיך אומגע־קעהרט צום פילם, נאך אן אפוועזענהייט פון 12 יאהר.

אין ליבערטי

"די זינד פון מאדעלאן קלאדע" מיט העלען העיס אין דער הויפט ראל וועט געוויזען ווערען אין ליבערטי פון היינט ביז שבת.

א טיעף דראמאטישע געשיכטע פון א מוטער, וואס גיט אוועק איהר לעבען צו־ליעב דאס גליק פון איהר קינד, איז עס געווארען א דאנק דער גלענצענדער דורכ־פיהרונג איינע פון די גרויסע דערפאלגען אויפ'ן לייוועגט.

לואיס סטאן און נעיל האמילטאן זיינען נאך צוויי באריהמטהייטען, וואס פיהרען דורך וויכטיגע ראלען אין דעם בילד.

HELEN HAYES in "THE SIN OF MADELON CLAUDET"

העלען העיס אין "די זינד פון מאדעלאן קלאדע" אין ליבערטי.

אין גארדען

וואלאס בערי, דזשעקי קופער און איירין ריטש, די דריי סטארס זיינען שוין גענוג צו שאפען עפעס אויסערגעוועהנלי־כעס פון א בילד ווי "די טשעמפ", וואס קומט מארגען פאר דריי טעג אין גאר־דען.

די געשיכטע איז אויך ניט פון דעם געוועהנליכען שניט. ניט קוקענדיג אויף די קאמישע מאמענטען, וואס באגעגענען זיך אין בילד, איז עס א טיעפע מענשלי־כע טראגעדיע פון געפאלענקייט, ליעבע און קאמף צו דערהויבען זיך.

JACKIE COOPER and IRENE RICH in "THE CHAMP"

דזשייקי קופער און איירין ריטש אין "די טשעמפ" אין גארדען

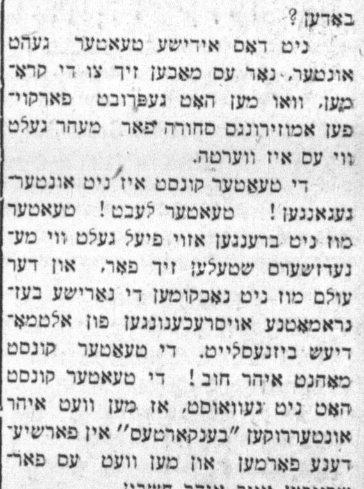

Dennis Neilson-Terry and Betty Stockfeld in "77 PARK LANE"

דעניס נעלסאן, — טעררי און בעטי סטאקפיעלד בלויז היינט אין דאטשעס אין "77 פארק לעין".

חזן קרעטשמאר אין דער לאנדאנער שוהל

דער שבת צו וועלכען די לאנדאנער שוהל גרייט זיך מיט אזוי פיעל דערוואר־טונגען איז שוין ניט ווייט, איבער אכט־טאג פרייטאג און שבת וועט חזן אליהו קרעטשמאר, א באריהמטהייט אין דער

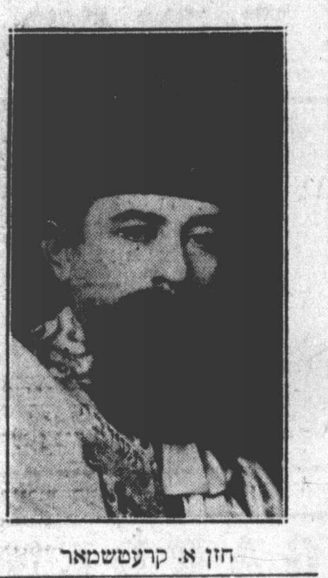

חזן א. קרעטשמאר

חזנישער וועלט, דאווענען אין דער לאנ־דאנער שוהל און דער עולם, וואס האט הנאה פון א געשמאקען דאווענען מיט מתיקות געזאגט און מיט טעם, אויסגע־טייטשט וועט זיכער די געלעגענהייט ניט דורכלאזען צו הערען איהם.

חזן קרעטשמארס דאווענען אונטער־שיידעט זיך פון דאווענען פון אנדערע חזנים, ניט בלויז מיט זיין קאלירפולער שטימע, נאר באזונדערס מיט זיין אידי־שען טיעפען און דאך אזוי פארשטענדלי־כען אויסטייטשען פון די תפלות.

טשאקאלאד דורך און דורך

עקס־לאקס

(EX-LAX אין ענגליש)

דער פאפולערער אפפיהר־מיטעל

איז געשמאק פון אנפאנג ביז ענדע, עס ענטהאלט ניט קיין שעדליכע שטאפען, און מען קען עס געבען מיט זיכערהייט אפילו דער קלענסטער בייבי.

עקס־לאקס קומט אויך אין פארם פון פייגען — „פיג־פליוואר".